RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 77.549 van 10 december 1998
in de zaak A. 79.110/VII-16.815.

In zake : de n.v. FABELTA NINOVE,
die woonplaats kiest bij
Advocaten M. STORME en P. AERTS,
kantoor houdende te GENT,
Coupure 5

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat F. DE BISSCHOP,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 20.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. FABELTA NINOVE op 25 juni 1998 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 20 april 1998, "houdende uitspraak over een aanvraag ingediend door de N.V. FABELTA NINOVE, D. De Bodtkaai 27 te 9400 Ninove (...), strekkende tot het bekomen van een wijziging van de milieuvergunnings-voorwaarden, opgenomen in het ministerieel besluit nr. BMV/2251/602 van 7 mei 1993";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 oktober 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 november 1998, op welke datum de zaak wordt uitgesteld tot de openbare terechtzitting van 12 november 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. AERTS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat I. LAUREYS die, loco Advocaat F. DE BISSCHOP verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur P. PROVOOST, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 19 maart 1998 in zijn eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij in Ninove een fabriek van kunstzijde exploiteert; dat de lopende exploitatievergunning werd geactualiseerd en uitgebreid bij besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 5 november 1992; dat in beroep op 7 mei 1993 de bijzondere voor-waarden van de vergunning werden aangevuld als volgt :

"(...)
2. uiterlijk met ingang van 1 januari 1998 dienen de volgende emissiegrenswaarden in elk van de geleide emissies nageleefd :
- CS_2 : 100 mg/Nm³
- H_2S : 5 mg/Nm³";

dat op 17 december 1997 de verzoekende partij op grond van artikel 45 van Vlarem I de toepassing vraagt "van de Vlarem II-bepalingen voor de emissie van CS_2 en H_2S volgens art. 5.7.14.1. en art. 3.2.1.2. van Vlarem II"; dat zij bij die aanvraag stelt wat volgt :

"De emissiegrenswaarde voor H_2S komt neer op 50 mg/m³.
FABELTA Ninove N.V. stelt voor CS_2 een emissiegrenswaarde voor van 240 mg/m³.
Deze emissiegrenswaarde voor CS_2 is gebaseerd op de normen die gelden bij de productie van technisch viscose-garen en textielrayon. FABELTA Ninove wil een gewogen gemiddelde gehanteerd zien in een verhouding 20% rayon technisch (met een norm van 600 mg/Nm³) en 80% rayon textiel (met een norm van 150 mg/Nm³).
De vooropgestelde waarden worden als daggemiddelden beschouwd en worden door toepassing van de overgangsregels (art. 3.2.1.2.) van kracht op 01/01/2003";

dat met de bestreden beslissing van 20 april 1998 de emissienormen voor CS_2 en H_2S worden versoepeld tot de normen vastgelegd bij "artikel 5.17.4.1." (lees 5.7.14.1.) van Vlarem II, met dien verstande dat deze normen onmiddellijk van toepassing worden; dat derhalve niet wordt ingegaan op de vraag van de verzoekende partij om met "toepassing van de overgangsregels (art. 3.2.1.2.)" die normen pas op 1 januari 2003 te doen ingaan; dat de beslissing van 20 april 1998 enkel wordt bestreden voor wat betreft het weigeren van de gevraagde overgangstermijn tot 1 januari 2003;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de

aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij doet gelden dat de normen die haar met ingang van 1 januari 1998 zijn opgelegd niet haalbaar zijn, dat aangezien voor CS_2 en H_2S de Vlarem II-normen worden overschreden, zij zich constant in een onwettige en strafbare toestand bevindt, dat het risico op een strafrechtelijke vervolging en veroordeling van haar bestuurders en van haarzelf als burgerlijk aansprakelijke partij niet alleen zeer reëel is, maar dat die toestand bovendien op korte termijn leidt tot een definitieve sluiting, dat overigens ook Vlarem I in zulk geval als dwangmaatregel in een sluiting voorziet, dat het beperken van de productie om op die manier binnen de emissienormen te blijven niet haalbaar is daar dit zou leiden tot werken met verlies hetgeen eveneens op korte termijn zou leiden tot een definitieve sluiting, dat indien een productiebeperking economisch toch haalbaar zou zijn, er sociale implicaties zouden zijn, met name een daling van de tewerkstelling;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij onder meer betoogt dat de Vlarem II-emissienormen bindend zijn, ook voor de vergunningverlenende overheid, dat dienvolgens een gebeurlijk beperkte schorsing en eventuele vernietiging van de bestreden beslissing nooit kan leiden tot hetgeen de verzoekende partij beoogt, daar de vergunningverlenende overheid niet zal toelaten dat de verzoekende partij tot 1 januari 2003 zou exploiteren zonder opgelegde emissienormen voor CS_2 en H_2S; dat onder verwijzing naar de bespreking van de middelen zij doet gelden dat er te dezen geen tussenoplossing mogelijk is daar de overgangsregeling waarin artikel 3.2.1.2.,

§ 3, a, van Vlarem II voorziet enkel betrekking heeft op inrichtingen waarvan de voorwaarden uit lopende vergunningen minder streng zijn dan de voorschriften van Vlarem II; dat zij opmerkt dat alhoewel de verzoekende partij reeds in 1995 wist dat haar uiterlijk vanaf 1 januari 1998 de Vlarem II-emissienormen voor CS_2 en H_2S zouden kunnen worden opgelegd, zij niet eerder dan in 1997 een wijziging van de vroeger opgelegde strengere bijzondere milieuvoorwaarden heeft aangevraagd;

2.3. Overwegende dat niet wordt betwist dat de emissienormen voor CS_2 en H_2S die aan de verzoekende partij met het ministerieel besluit van 7 mei 1993 tegen uiterlijk 1 januari 1998 werden opgelegd strenger zijn dan de normen opgelegd in artikel 5.7.14.1. van Vlarem II; dat § 2 en § 3 van artikel 3.2.1.2. van dat besluit bepalen :

> "§2 De voorwaarden uit lopende vergunningen die strenger zijn dan de voorschriften van dit besluit blijven onverminderd van kracht voor de duur van de lopende vergunning. De bevoegde vergunningverlenende overheid kan deze bestaande voorwaarden evenwel wijzigen, ondermeer door ze op verzoek van de exploitant aan te passen aan de voorwaarden van dit besluit.
> §3. Zijn (bepaalde) voorwaarden uit lopende vergunningen minder streng dan de voorschriften van dit besluit, dan dienen de strengere voorschriften van dit besluit, en de eventuele bijkomende voorschriften ervan, nageleefd met ingang van 1 januari 1996 behalve voor de hierna bepaalde voorschriften, die van toepassing zijn vanaf :
> a) 1 januari 2003 voor de door dit besluit voor nieuwe inrichtingen voorgeschreven emissie- of constructienormen, vermeld in de artikelen (...) 5.7.14.1 (...)";

dat daaruit voortvloeit dat een vergunninghouder aan de bevoegde overheid kan vragen dat de opgelegde strengere normen uit lopende vergunningen worden aangepast aan de soepeler normen van Vlarem II, in casu de normen opgelegd in artikel 5.7.14.1., die alsdan onmiddellijk van kracht worden; dat de overgangstermijn van artikel 3.2.1.2., § 2, waarvan de verzoekende partij wenst te genieten enkel geldt voor lopende vergunningen waarvan

de voorschriften minder streng zijn dan die opgelegd door Vlarem II; dat bovendien artikel 1.2.2.1., § 3, van Vlarem II bepaalt dat de in artikel 1.2.2.1., § 1, voorziene mogelijkheid tot het toestaan door de Vlaamse minister bij gemotiveerd besluit van individuele afwijkingen op de milieuvoorwaarden in Vlarem II vastgesteld geen versoepeling kunnen inhouden van de in dat besluit vastgestelde emissiegrenswaarden; dat hetgeen de verzoekende partij wenst er op neerkomt dat tot 1 januari 2003 voor CS_2 en H_2S geen emissienormen worden opgelegd; dat de verwerende partij kan worden gevolgd in haar betoog dat ook bij heroverweging aan de verzoekende partij geenszins kan worden toegestaan hetgeen zij met haar vordering tot schorsing beoogt; dat dienvolgens een schorsing van het bestreden besluit het door de verzoekende partij aangevoerd nadeel niet kan voorkomen; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien december 1900 achtennegentig, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**